

[J. Chr. Jensen.]

de store Arkitektnavne fra det forrige Aarhundrede, som alle naturligvis havde Haandværkeruddannelse som Grundlag.

Jeg skal nævne C. F. Hansen. Han var Murersvend. Hans Hovedarbejde var Christiansborg Slot efter Branden i 1794, det Slot, der brændte igen i 1884. Han opførte tillige Frue Kirke efter Branden i 1807 og det gamle Raadhus paa Nytorv. Bindesbøll var Møllebyggersvend — alle de, jeg nævner her, var fuldt uddannede Svende. Han var Møllebyggersvend — det var i sin Tid et meget fint Tømmerhaandværk —, og han opførte Thorvaldsens Museum i Slutningen af 1830erne og Begyndelsen af 1840erne foruden andre store, monumentale Arbejder. Herholdt var Tømrrersvend; han opførte Københavns gamle Hovedbanegaard og Universitetsbiblioteket, som bygningsmæssigt set er en Perle, som vi alle sammen har Glæde af at se den Dag i Dag. Meldahl var Murersvend; han opførte Frederiksborg Slot efter Branden 1859 og Marmorkirken. Martin Nyrop var Tømrrersvend; han opførte bl. a. Københavns nye Raadhus. Jeg kunde nævne mange flere af disse fornemme gamle Arkitekter, hvis Arbejder endnu taler et tydeligt Sprog til alle de unge Mennesker, som bliver Studenter, og som staar fuldkommen uden nogen som helst Mening om Arbejdet paa Byggepladserne.

Jeg vil ønske, at den højtærede Undervisningsminister maa faa Held til at finde de rigtige Folk til denne Opgaves rigtige Løsning, og jeg vil ønske ham Lykke til at gennemføre den paa Rigsdagen til Gavn for hele vort Samfund.

Jeg har et andet Spørgsmaal, som jeg synes jeg bør fremdrage nu, jeg har Ordet. Der svirrer nemlig et Rygte i Centraladministrationen. Jeg ved, det vandrer fra Kontor til Kontor, og Rygtet fortæller, at Loven om Statens Bygningsvæsen skaber et Omsvøbsdepartement; Loven er for øvrigt ikke traadt i Kraft endnu; det sker først den 1. April næste Aar. Rygtet taler i nogen Grad Sandhed, men det skyldes, at Loven ikke fik det Omfang, den burde have, hvad jeg bl. a. gjorde opmærksom paa, da den var til første Behandling i dette høje Ting. Men vi er ved denne Lov, som jeg ogsaa sagde, naaet et vældigt Skridt — jeg bruger dette Ord med Vilje: et vældigt Skridt i den rigtige Retning, og meget af det, der mangler, kan faktisk naas ved den rigtige Administration.

Jeg bebrejder ingen, at vi ikke kunde naa længere, end vi gjorde dengang, for jeg ved, at det er uhyre svært at give Love

netop af denne Art, hvor man staar over for saa mange personlige og økonomiske Interesser. Der er nemlig i dette Forhold — det vil jeg gerne sige nu, da Rygterne kommer, og jeg er heller ikke i Tvivl om, hvor de kommer fra — to Slags Sagkundskab, den egennyttige og den uegennyttige. Den egennyttige Sagkundskab spørges oftest; den er ogsaa den mest paagaende, og her er man ikke altid og har ikke altid været saa kritisk i Vurderingen, som man skulde være. Vi havde for øvrigt ogsaa i det Udvalg, der behandlede Lovforslaget, et Udslag af denne Egennytte, men det var heldigvis saa gennemskueligt, at man slet ikke tog Hensyn dertil. Den uegennyttige Sagkundskab bliver derimod ikke nær saa ofte spurgt, og den bliver i de fleste Tilfælde fuldkommen undervurderet til Trods for, at den kan man stole paa med indtil 100 pCt.

Det vilde være ønskeligt, om Statens Bygningsvæsen kunde komme ind i et roligt og økonomisk godt Leje, hvad det ikke har været i næsten 100 Aar. Rigsdagen har ved Loven givet den nye Direktør en meget stærk Stilling, idet han ikke sorterer under noget Departement, men har direkte Referat til Ministeren. Jeg vil ogsaa her ønske, at den højtærede Indenrigsminister maa være heldig og finde den rigtige, stærke Mand til at føre denne Lov ud i Livet med tilbørlig Hensyntagen ikke alene til Lovens Bogstav, men ogsaa til de Bemærkninger, der fulgte Lovforslaget, og det, der blev fremført under dets Behandling.

Inger Gautier Schmit: Vor danske Folkekirke var med Hensyn til sin Placering paa Finansloven for nogle Aar siden sat fuldstændig i Skammekrogen, idet det var meget faa og ganske karrige Bevillinger, der blev ydet den. Dette Forhold har heldigvis under de seneste Ministre ændret sig. Under den næstsidste Kirkeminister blev Forholdet kendelig bedret, og under den sidste Minister har Folkekirken i sine økonomiske Dispositioner været stillet saaledes fra Statens Side, at man med Tilfredshed har maattet se paa Udviklingen. Jeg tror, at mange i vort Land, der interesserer sig for Folkekirken Skæbne, er den afgaaede Kirkeminister taknemmelige for hans Ledelse af disse Forhold; og de samme Personer ser, tror jeg, med stor Tillid og Fortrøstning hen til den nuværende Kirkeminister, idet man efter hans tidligere Interesse og Arbejde for Kirkens Sag føler